

Но ако азъ замина единъ день и се върна победителъ и ви заведе, тебе и Иванка, въ нашето мило, свободно отечество!... Тоя день скоро ще настане и тогава, Венето, ние съ тебе ще бждемъ най-щастливитѣ хора на земята... Съ мене ще бждатъ моитѣ юнаци.

Съ левове златни на чело,

Съ игленки пушки на рамо

И саби змии на кръста!

Венето! Ти плачешъ? Успокой се! Боже мой, какво правя? Азъ ще закъснѣя. Прощавай! Ето отвѣнъ се чува колата. Азъ трѣбва да вървя... Иванка спи ли? (При тия думи Ботевъ се спусналъ къмъ люлката, пригърналъ и цѣлуналъ детето).

Ботевъ. Милата Иванка! Тя ще порастне, тя ще стане хубавица. Татко ѝ ще я изпрати да се учи. Погледни ме, Иванке!... Не, и да ме види, тя е толкова малка, че нѣма да ме запомни....

Христо Ботевъ искалъ да скрие отъ жена си, че заминава съ четата. Той не можалъ да понася нейния плачъ... Но сега и на неговитѣ очи се показали сълзи. Той извикалъ: „Прощавай, Венето! Прощавай, Иванке!“ Изхвъркналъ изъ стаята, скочилъ на файтона и се изгубилъ въ нощния мракъ. Чакъ отъ парахода „Радецки“ Ботевъ писалъ на жена си кжде отива.

Емануилъ п. Димитровъ.

Писмото на Христо Ботевъ.

Мила ми Венето, Димитре и Иванке,

Простете ма, че азъ Ви не казахъ кжде отивамъ. Любовта, която имамъ къмъ Васъ, ма накара да направя това. Азъ знаехъ, че Вие ще да плачете, а вашитѣ сълзи сж много скжпи за мене!

Венето, ти си моя жена и трѣбва да ма слушашъ и вървашъ въ сичко. Азъ са моля на приятелитѣ си да те не оставятъ, и тие трѣбва да та подържатъ. Богъ ще да ма запази и като оживѣя, то ние ще да бждеме най-честити на тоя свѣтъ. Ако умра, то знай, че после отечеството си съмъ обичалъ най-много тебе, затова гледай Иванка и помни любящиятъ те

„Радецки, 17 майя 1876“.

Христо.